

TAMMI

LEENA
LEHTOLAINEN
HENKIVARTIJA

ILVESVAARA

LEENA LEHTOLAINEN

MARIA KALLIO -SARJA

- Jälkikaiku, 2020
- Turmanluoti, 2018
- Viattomuuden loppu, 2017
- Surunpotku, 2015
- Rautakolmio, 2013
- Minne tytöt kadonneet, 2010
- Väärän jäljillä, 2008
- Rivo Satakieli, 2005
- Veren vimma, 2003
- Ennen lähtöä, 2000
- Tuulen puolella, 1998
- Kuolemanspiraali, 1997
- Luminainen, 1996
- Kuparisydän, 1995
- Harmin paikka, 1994
- Ensimmäinen murhani, 1993

HENKIVARTIJA-SARJA

- Ilvesvaara, 2021
- Tiikerinsilmä, 2016
- Paholaisen pennut, 2012
- Oikeuden jalopeura, 2011
- Henkivartija, 2009

MUUT TEOKSET

- Valapatto, 2019
- Tappajan tyttöystävä ja muita rikoksia, 2018
- Kuusi kohtausta Sadusta, 2014
- Luonas en ollutkaan, 2007
- Viimeinen kesäyö ja muita kertomuksia, 2006
- Jonakin onnellisena päivänä, 2004
- Kun luulit unohtaneesi, 2002
- Sukkanauhatyttö ja muita kertomuksia, 2001
- Tappava säde, 1999

NUORILLE

- Kitara on rakkauteni, 1981
- Ja äkkiä onkin toukokuu, 1976

LEENA
LEHTOLAINEN
HENKIVARTIJA

ILVESVAARA

TAMMI

HELSINKI

ISBN 978-952-04-7772-6

© Leena Lehtolainen ja Tammi 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

Raijalle, Hiljan sielunsisarelle

1

Kappelissa ei ollut muita kuin minä ja vainaja. Arkku oli pyynnöstäni jätetty auki, että näkisin totuuden omin silmin. Ihminen, jota olin vihannut enemmän kuin kykenin sanoin kuvaamaan, oli kuollut. Enää hän ei voisi tehdä pahaa kenellekään.

Miehestä ei ollut paljoa jäljellä. Tauti oli syönyt pois sen vähän lihan, joka hänessä oli ollut viime tapaamisellamme. Silmät olivat kiinni, viimeinen katse jonka olin niissä nähnyt, oli ollut kuin tyhjentyneet kaivo. Kasvoille oli jäänyt häivähdys raivosta, jonka muistin lähes kolmen vuosikymmenen takaa.

Ajalta, jolloin vainaja, minun isäni, oli tappanut äidin.

Olisin voinut runnella ruumiin, murskata nenän, viiltää rinnan auki ja repiä verettömän sydämen ulos. Käyttää viimeisen tilaisuuden koston.

Minulle oli kertaalleen annettu mahdollisuus miehen surmaamiseen. En ollut käyttänyt sitä, koska en tahtonut olla samanlainen kuin hän.

Kuulin laahaavat askeleet takaani. Suntio oli tulossa sulkemaan arkun. Pappi ja urkuri saapuisivat kohta. En

ollut kutsunut muuta saattoväkeä. Isän serkut eivät olleet halunneet olla häneen missään yhteydessä eikä sisarpuoleni Vanamo ollut koskaan tavannut miestä, joka oli raiskannut hänen äitinsä Saaran. Oli tämän asia kertoa kuolemasta kymmenvuotiaalle.

Peräännyin niin, että saatoin istahtaa etupenkkiin. Siellä minua odotti yksinäinen valkoinen lilja. Urkujen äkillinen pauhu hätkähdytti, soittaja oli aloittanut seremonian, vaikka pappia ei vielä näkynyt alttarilla. Koraa-lin sävelet tuntuivat sietämättömiltä. Olin aina pelännyt Bachin musiikkia, se tunkeutui sydämeen ja ihoni alle vaikka kuinka koetin tapella vastaan. Mutta olin antanut urkurille vapaat kädet valita alku- ja loppumusiikin. Virsiä ei laulettaisi. Hautaan siunaus suoritettaisiin niin yksinkertaisesti kuin laki salli.

Olisin voinut hoitaa käytännön asiat ja jättää itse tulematta. Eihän Keijo Suurluoto -niminen mies ollut minulle isä kuin kolmen vuoden ajan. En ollut hänelle mitään velkaa.

Pappi oli minuakin nuorempi nainen. Olimme vaihtaneet sähköpostia, koska en asunut paikkakunnalla enkä ollut töiltäni päässyt häntä tapaamaan. Hän oli ymmärtänyt tilanteen eikä kysellyt liikoja. Isä ei ollut koskaan eronnut kirkosta, muttei ollut esittänyt mitään toiveita hautajaisista. Vasta hänen kuoltuaan olin tullut ajatelleeksi, että hän kuului kuopiolaiseen seurakuntaan, koska oli viettänyt viimeisen neljännesvuosisadan elämästään Niuvanniemen vankimielisairaалassa.

Onneksi musiikki loppui. Kappalainen puhui isästä vain pari virkettä. Hän väitti Jumalan antavan anteeksi

sen, mitä ihminen ei kyennyt. Pappi tavoitteli katsettani, mutta tuijotin ristiä hänen päänsä päällä. Kynttilänliekki alkoi lepattaa kuin jossain olisi avattu ovi, mutta ketään ei tullut.

Kun pappi näytti merkin, kävin laskemassa liljan arkulle. En sanonut mitään. Urut alkoivat soida uudesta, lisää piinaavaa Bachia, mistä mieleeni tulivat sävelleen kuuluvat sanat *Maan matkaltain kun lähden en lähde peljäten*. Arkku jäi paikoilleen, se liukuisi pian krematoriumin ikuiseen tuleen. Saisin tuhkat, jos viitsisin hakea ne. En juuri nyt jaksanut miettiä sitä.

Pappi odotti käytävän päässä, kätteli minut ja viesti silmillä myötätuntoa, jota en kaivannut. Kiitin ja lähdin menemään. Ei saanut pappi kahvia juodakseen. Ulkona oli jo pimeää. Loppusyksyn viima pureutui takin läpi, nostin hupun korville. Kuopion Isolla Hautausmaalla oli hiljaista, lumi peitti kapeimmat käytävät. Puijon tornin valot loistivat yläviistossa. Olin kerran käynyt Jari-enon kanssa huipulla olevassa kahvilassa juomassa kaakaota ja syömässä voisilmäpullaa.

Ennen kuin isä oli tappanut Jari-enonkin.

Lähdin hetken mielijohteesta kävelemään kohti Puijon mäkeä. Muutaman minuutin kuluttua räntäpilvi peitti tornin näkyvistä ja huiski nenäliinan kokoisia märkiä hiutaleita päin kasvoja. Jäin odottamaan liikennevalojen vaihtumista, vaikka en tiennyt minne olin menossa. Hyhmä ihollani oli ainut mikä enää tuntui todelta.

Tunsin puhelimen värisevän olkalaukussa. Yksi uusi tekstiviesti, tunteuttomasta numerosta.

Hilja Ilveskero, minulla on sinulle tehtävää. Otan yhteyttä, kun palaat Helsinkiin. Tiedän että olet nainen, joka ei kaihda vaaraa.

Ei allekirjoitusta. Kuka oli saanut selville salaisen numeroni ja tiesi minun poistuneen pääkaupungista? Tuijotin puhelinta kuin se olisi ollut myrkkyykäärme. Teki mieli heittää se autojen alle. Sen sijaan lähdin harppomaan suojatien yli kohti Puijon rinnettä. Viestittelijä saisi huomata, etten tanssinut muiden tekemän koreografian mukaan.

2

Yllätyin, kun ovikello soi. Sitä ei ollut tapahtunut kertaakaan niinä kahtena kuukautena, jotka olin asunut tilapäiskämpässäni Helsingin Yrjönkadulla. Viitsisinkö avata? Siellä olisi kuitenkin joku uskonnon-tyrkyttäjä, jonka kanssa en jaksanut käydä kinaamaan.

Kello soi entistä vaativammin. Selviäisin kyllä jehovista tai mormoneista, jopa joulukalenteria kaupittelusta partiolaisesta. Onneksi huoneistossa oli ovisilmä. Astelin äänettömästi kuin ilves, kolmas soitto peitti vanhan laotalattian narahduksen.

Muistin oudon viestin, joka oli tavoittanut minut Kuopiossa pari päivää aiemmin. Oliko soittaja sama tyyppi?

Hahmo oven takana osasi pysytellä suojassa katseelta. Se oli pitkä ja leveäharteinen, kasvoja varjostivat lippalakki ja aurinkolasit, jotka näyttivät typeriltä marraskuun pimeydessä. Erotin leuan kaaren poolokauluksisen villapaidan yllä.

Mies perääntyi käytävään, häipyi näkyvistäni. Tilanne ohi, ehdin ajatella, kun kuulin kilahduksen puhelimesta, joka oli jäänyt pöydälle. Hahmo kohotti kättään, näin

mustan nahkahansikkaan pitelemän kännykän. Hän halusi minun huomaavan sen.

Tunsin ihokarvojen nousevan pystyyn. Salaista numeroani ei pitänyt olla kuin muutamalla uskotulla. Hiivin puhelimen luo narisevaa lankkua varoen. Yksi saapunut tekstiviesti.

Tiedän, että olet siellä, Ilveskero. Avaa ovi. Olen Teppo Laitio työstävä ja minulla on sinulle työtarjous.

Ei nimeä, numero oli salainen kuten omani. Uskaltauduin silti vastaamaan viestiin.

Kuka olet? En avaa ovea tuntemattomalle.

Kaduin viestiä saman tien kun sen lähetin. Nimi Teppo Laitio sai minut varomattomaksi. KRP:n ylikonstaapelin kuolemasta oli puolitoista vuotta, mutta ajattelin häntä silti viikoittain, ja välillä kaipuu kirvelsi sietämättömästi.

Tyyppi, joka tunsu yhteyteni Laitioon, olisi joko todella luotettava tai erittäin vaarallinen.

Säilytin Glockia pakastelokerossa. Kylmä teräs viilsi kämmenpohjan ihoa, mutta en välittänyt siitä. Työnsin hyisen aseensa selän puolelle housunkaulukseen ja vedin ylisuuren villapaidan sen yli. Aseessa ei ollut panoksia, mutta sitä tulija ei voinut tietää. Otin tukista pienimmän veitsen ja laitoin sen hattuhyllylle, josta saisin sen nopeasti esiin.

Sitten menin avaamaan oven.

Mies seisoj varjossa eikä liikahtanut, mutta tunsin hänen katseensa kasvoillani. Alempaa porraskäytävästä kuului kolinaa, joku syytti valot.

– Voinko tulla sisään? Asiaani ei hoideta vieraiden korvien kuullen.

Ääni oli matalahko, mutta pehmeä, siinä ei kuulunut murretta tai vieraskielistä korostusta. Mies oli minua viisitoista senttiä pidempi, siis lähes kaksimetrinen, hoikka mutta harteikas. Silmien väriä ei aurinkolasien alta näkynyt. Arvioin iäksi noin kolmekymmentäviisi.

Vielä oli mahdollista perääntyä. Vetäistä ovi kiinni ja sulkea puhelin, toivoa että tyyppi luovuttaisi. Jokin sai minut kuitenkin nyökkäämään.

– Saat viisi minuuttia.

Pidin katseeni miehessä ja peräännyin sisään. Asunnossani oli vain yksi huone, jonka ainoat suojapaikat olivat kylpyhuone ja sisään käveltävä vaatekomero. Nojatuoli, sänky, ruokapöytä, avokeittiö, kämpppä oli enemmän hotellihuone kuin mikään koti. Seisoin niin, ettei mies päässyt etenemään vaan joutui jäämään sulkemansa oven eteen naulakon luo.

– Nimeni on Pyry Lilja. Rimmaa hyvin Hiljan kanssa. Sehän sinun nimesi on. Hilja Kanerva Ilveskero. Hauska tavata. Olen kuullut sinusta paljon.

Miehen ääni pysyi edelleen tasaisena, pohjavireessä oli huvittuneisuutta. Hän osasi lukea ilmeestäni, ettei tyhjänjauhaminen huvittanut.

– Tulin tarjoamaan sinulle toimeksiantoa. Käsittääkseni olet tällä hetkellä vailla työtä.

Mistä Lilja mahtoi sen tietää? En ollut LinkedInissä tai muissa vastaavissa sovelluksissa. Halusin jättää itsensä jälkiä verkkoon niin vähän kuin mahdollista.

– Millaisesta työstä on kysymys?

– Henkilöiden turvaamisesta. Siihenhän sinut on Queensin turvallisuusakatemiassa koulutettu. Siksi

uskon, että älyt vaieta siitä, mitä kerron sinulle. Hotelista, jossa tulisit työskentelemään, ei ole tapana puhua tavallisille ihmisille.

Lilja ei jatkanut, vaan tuijotti minua kuin testatakseen kuinka reagoisin. Mielessäni pyöri kymmeniä kysymyksiä, mutta en halunnut näyttää uteliaisuuttani. Tuntui hölmöltä seisoa eteisessä, pyysin miestä käymään peremmälle. Kun istuin sängylle, asean kylmä metalli kirpaisi pakaroiden yläosan ihoa. Pyry Lilja käänsi ruokapöydän toisen tuolin niin, että näki minut paremmin. Väistin kiusausta siirtää lamppua niin, että kasvoni jäisivät varjoon.

Kuka mies oli? Miten hän tiesi niin paljon minusta? Nimessä Pyry Lilja oli jotain tuttua, mutta en kyennyt hahmottamaan, mitä.

– Suomi on harvaan asuttu ja yksinäinen paikka, jossa voi halutessaan olla todella rauhassa. Sitä ominaisuutta monet silmäätekevät arvostavat. Kuninkaalliset, popparit, Hollywoodin tähdet. Hotelli tarjoaa turvasataman maailman vaaroilta. Ansa pystyy täyttämään lähes kaikki asiakkaiden toiveet.

– Säästä minut myyntipuheilta. En ole aikeissa paeta luksusmajoitukseen.

Lilja hymyili, suun ilme ei ulottunut silmiin asti.

– Etkö? Monet asiakkaistamme ovat naisia. Osalla on toki omat turvahenkilöt mukanaan, mutta Ansa hyväksyy heidät vain poikkeustapauksissa. Vaitiolo on yksi paikan valteista. Ja siinä olet ilmeisen hyvä, jos tietoni pitävät paikkansa.

– Kuka sinun on antanut ymmärtää niin?

– Teppo Laitio -vainajan työtoveri Eini Rantanen on äitipuoleni. Juuri eläkkeelle jäänyt KRP:n arkistonhoitaja. Kai Laitio oli hänestä puhunut?

Mietin. Tuomo Rantanen -niminen mies oli taannoin tuonut muistitikun, jonka Laitio oli pyytänyt toimittamaan minulle kuolemansa jälkeen. Hän oli väittänyt olevansa Eini Rantasen poika ja työskennelleensä Laition alaisena viimeiset kaksi vuotta ennen tämän viraltapanoa. Pyry Lilja olisi siis tyhjästä ilmestynen Tuomo Rantasen kanssa samaa perhettä. Muistitikulla oli ollut isäni sairaskertomus, joka oli pakottanut minut ymmärtämään, etteivät kaikki hänen tekonsa olleet tahdonvaraisia. En halunnut ajatella sitä nyt, vaan vaihdoin puheenaihetta:

– Missä tämä erämaahotelli sijaitsee?

Jälleen ärsyttävä, itsevarma hymy. Olin varmasti nähnyt sen jossain aiemmin.

– Sitä en valitettavasti pysty vielä kertomaan. Edes vieraamme eivät saa tietää tarkkaa sijaintia. Se on osa paikan viehätystä. Tarjoamme suunnatonta, ajatonta rauhaa. Elämää yhteydessä luonnon kanssa kuten sata vuotta sitten, mutta kaikin nykyajan mukavuuksin.

– Onko paikalla nimi?

Liljan hymy leveni, nyt se ulottui jo silmiin asti.

– On. Ilvesvaara. Eikö olekin mainio yhteensattuma? Et löydä sitä miltään kartalta, sen kummemmin paperiselta kuin digitaaliselta. Sillä kohtaa niissä on vain tietöntä taivalta ja erämaata. Jokunen joki, pieni järvi, loputonta metsää. Ja eläimiä. Karhuja – tietysti vain silloin, kun ne ovat hereillä – susia, ahmoja. Ja luonnollisesti ilveksiä. Niistähän olet aina pitänyt.

Teki mieli pyyhkiä omahyväinen virne miehen kasvoilta.

– Laitioko senkin kertoi?

– Hän puhui sinusta usein. Piti sinusta kuin omasta tyttärestään. Herätit uteliaisuuteni jo vuosia sitten. Sinulle olin vain yksi monista asiakkaista Sans Nomissa. Onneksi sinulla on osaamista myös ravintola-alalta. Ilvesvaarassa meitä on sen verran niukasti, ettei kenelläkään ole varaa vartioida tonttinsa rajoja turhan tarkasti, vaan jokainen tekee tarvittaessa kaikkea. Mutta se myös korvataan erittäin hyvin.

– Mikä sinun toimenkuvasi on, Pyry Lilja?

Mies levitti käsiään.

– Personal trainer. Hieroja. Eräopas. Järjestän lumikenkäkävelyä, hiihtoa, koira- ja porovaljakoita. Kaikkea mitä pohjoisen luonnossa vain voi tehdä. Kalastusta ja metsästystä sitä harrastaville yhdessä kokkimme kanssa. Olet asunut New Yorkissa. Voinet kuvitella, kuinka hienoa kaupunkilaisesta on pyydystä itse tammukkansa ja nauttia siitä sitten Michelin-kokin valmistama ateria.

– Varsinainen monitoimimies siis. Matkin Pyry Liljan hymyä. – Ja minun tehtäväni olisi siis turvata Ilvesvaaran asukkaiden koskemattomuus. Kaksi kysymystä: ovatko kaikki keinot sallittuja? Kuinka paljon minulle maksetaan?

Kun liikahdin, asean metalli painautui selkään niin, että olin kiljahtaa kivusta. Se sai muistamaan, missä olin nähnyt Pyry Liljan keskittyneen ilmeen.

Viitisentoista vuotta sitten Väinölänniemen kentällä seiväs kädessä, valmiina ylittämään riman. Yli viisi met-

riä olisi kova tulos parikymppiselle kymmenottelijalle. Muutaman sekunnin päästä hymy vaihtui tuskan irvis-tykseen, kun seiväs katkesi kesken hypyn ja mies putosi kuoppaan. Hän oli hetkeksi menettänyt tajuntansa.

En paljastanut sitä Pyry Liljalle. Oli parasta antaa hänen kuvitella, etten tiennyt hänestä mitään. Liljan katse harhaili ikkunan suuntaan, kun hän vastasi, ääni oli taas vakava.

– Säännöistä sinun pitää neuvotella Ansan kanssa, mutta hänet tuntien saat varsin vapaat kädet. Palkka on kymppitonni kuussa sekä täysi ylöspito. Ansalla on varaa maksaa kaikille, jotka eivät pelkää riskejä. Et voi paljastaa kenellekään, minne olet palkkautumassa ja yhteyttä ulkomaailmaan voit pitää vain puhelimitse tai tekstiviestillä. Sosiaalinen media tai sähköpostit eivät ole Ilvesvaarassa sallittuja. Mitä sanot, Hilja Ilveskero? Kiinnostaako katoaminen muiden ihmisten tietämättömiin?

3

Kemijärven junassa oli autiota. Viereisissä makuuhyteissä ei ollut ketään. Kun kävelin ravintolavaunuun hakemaan kahvia ja ruissämpylän, näin että istumavau-
nuissakin torkkui vain muutama ihminen. Olisin voinut lentää Kittilään tai Ivaloon, mutta olin valinnut junan. Yön yli kestävä matka tuntui sovelialta siirtymäriitiltä uuteen elämänvaiheeseen, jonka kestosta minulla ei ollut aavistustakaan.

Olin tottunut nopeisiin päätöksiin, hyppäämään pää edellä avantoon tietämättä, milloin pääsisin pois jään alta. Vaikka olin joitakin kertoja katsonut kuolemaa silmiin, en kaihtanut vaaraa. Kai ilveksellä oli yhdeksän henkeä, kuten kissalla. En viitsinyt laskea, kuinka monta olin kenties jo menettänyt.

Hämärä ei ollut vielä hellittänyt hetkeksi otettaan pikkukaupungin yltä. Jäin junasta viimeisenä. Määränpäähän kuulemma olisi matkaa vielä toistasataa kilometriä. Ansa Huuhka ei viesteissään ollut kertonut Ilvesvaaran tarkkaa sijaintia. Google Mapsista ei ollut apua, ei myöskään Yhdysvaltojen armeijan paikannus-

sovelluksesta, johon olin hakkeroitunut jo Queensin turvallisuusakatemian aikana.

Pyry Lilja odotti aseman edustalla. Pakkasta oli kaksikymmentäyksi astetta, koillisesta tuuli navakasti. Kun hengityksen höyry peitti kasvot, hän näytti hetken huurrepatsaalta.

– Tervetuloa pohjoiseen, Hilja Ilveskero. Mies ei riisunut poronnahkakäsineitään kättelyä varten. Hän tarjoutui ottamaan matkalaukkuni mutta kannoin sen ja rinkan mieluiten itse. Glock oli kainalokotelossa, passi ja pad päivärepussa, jota kuljetin takin alla rinnoissa.

Pikkubussi oli hopeanharmaa, rekisterinumero kuin tarkoituksella sotattu takaa lumen ja havujen seoksella. Etupuolella erotin alkukirjaimen, joka oli L. Takaosan lasit oli tummennettu. Valmistauduin istumaan ohjaajan viereen, mutta Pyry painoi kauko-ohjaavaa avainta niin, että oikea takaovi liukui auki. Hän kumarsi minulle ironisesti ja viittasi nousemaan sisään.

Takaosassa oli vain kaksi leveää, toisistaan irrallaan olevaa penkkiä, mutta kiskot niiden edessä ja takana kertoivat, että istuimia saattoi lisätä ja siirrellä tarpeen mukaan. Kuljettajan ja matkustajan osastojen välissä oli suojalasi. Asettelin tavarani lattialle ja annoin ensimmäisen miinuspisteen auton turvajärjestelyistä vastaavalle henkilölle: äkkijarrutuksessa tai törmäyksessä ne voisivat lentää matkustajien päälle. Kiinnitin rikkani toiseen penkkiin turvavöillä ja työnsin matkalaukkuni viereisen istuimen alle kuin olisin istunut lentokoneessa.

Oviseinään oli kiinnitetty alaslaskettava tarjotin, jossa oli erilaisia koloja ja telineitä. Halutessaan saattoi nauttia

tuopillisen tai samppanjalasillisen. Missä jääkaappi oli? Käännyin kurkistamaan taakseni, mutta näin pelkkää pimeyttä. Auton valaistussuunnittelija oli osannut hommansa.

Kun Lilja käynnisti auton, hän häipyi näkökentästäni, ja tummennetut ikkunat estivät tähyilemästä maisemaa. En erottanut kuin satunnaisen katulampun välkähdyksen etulasin läpi, tienviittaakaan en ehtinyt lukea. Nopeusmittari jäi Pyry Liljan leveiden hartioiden taakse, mutta vaistoni sanoi, että hän ajoi selvästi yli sallitun sadan kilometrin nopeuden. Tyhmä riskinottaja, täälläpäin Suomea saattaisi törmätä vaikkapa porotokkaan.

Vaikka en nähnyt ympärilleni, koetin pysyä suunnassa. Olin saanut Ansa Huuhkan viestistä selville sen verran, että matkasimme koilliseen kohti Venäjän rajaa. Olin tutkiskellut alueen peruskarttoja ja havainnut, että tieverkosto oli paljon harvempi kuin etelässä. Siksi ihmettelin Pyryn toistuvia käännöksiä. Niillä ei voinut olla kuin yksi tarkoitus: sekoittaa suuntavaistoni. Tekikö hän saman jokaiselle vieraille, vai testasiko hän minua?

Matkasimme hiljaisuudessa. Mielessäni oli kymmeniä kysymyksiä, mutta ne oli parempi esittää sille, joka johti Ilvesvaaraa, eli Ansa Huuhkalle. Hänestä oli netistä löytynyt niukasti henkilökohtaisia tietoja: ei facebook-sivua tai twitter-tiliä. Maininta rakennusprojektista Sotšissa kaksi vuotta ennen siellä pidettyjä talviolympialaisia, nimi lontoolaisesta hotellioppilaitoksesta viime vuosituhanen lopulla valmistuneiden listassa, nykyiset kaupparekisteritiedot. Ansa Huuhka tajusi, kuinka kätkeytyä. Se oli arvostettava piirre.

Kun olimme matkanneet vajaan tunnin, autossa alkoi kuulua outo merkkiääni. Oliko Lilja päästänyt tankin tyhjäksi? Mutta ei, hän nosti mikrofoni-kuulokeyhdistelmän korvan taakse ja alkoi puhua. Ääni tuli lasin läpi vaimeana, mutta erotin sentään muutaman sanan.

– En.

Pitkä vaitiolo, mies ravisteli päätään kuin se, minkä hän kuulokkeesta vastaanotti, olisi ollut hänestä vastenmielistä.

– Nyt taitaa jo olla myöhäistä! Äänessä oli kiihtymystä, mutta keskustelun toinen osapuoli ei antanut periksi. Lilja kohotti olkiaan ja päästi puuskahtavan äännähdyksen. Hän repäisi kuulokkeen irti ja nakkasi sen lattialle. Sitten hän käänsi päätään niin, että näki minut. Vaikka kasvojen ilme oli tutkimaton, vaistosin vaaraa. Puristin vasenta käsivarttani tiukemmin aseensa ympärille. Ei kai Pyry Lilja ollut niin tomppeli, että kuvittelisi minun jättäneen Glockin matkatavaroihin?

Auto kääntyi vasemmalle, sen vauhti hidastui. Suunta-tilkku räpsyi oikealle, kohti tienreunaa. Hengitin syvään ja rauhallisesti. Miksi Pyry Lilja yhtäkkiä alkaisi uhkailla minua?

Hänestä olin sentään onnistunut löytämään joitakin faktoja muun muassa Tilastopajasta ja Yleisurheilun vuosikirjan toistakymmentä vuotta vanhasta numerosta. Kymmenottelijan taival oli päättynyt loukkautumisiin, sen lajin lisäksi hän oli edustanut Suomea maaottelutasolla sekä seiväshypyssä että sadan kymmenen metrin aidoissa. Epätavallinen yhdistelmä tietääkseni.

Ei Pyry Lilja voisi kokonaan saada minua katoamaan muulta maailmalta. Olin kertonut ystävälleni Monika von Hertzenille kenelle aikoisin seuraavaksi työskennellä. Junalipussa oli lukenut nimeni, voitaisiin helposti todistaa, että olin matkustanut Kemijärvelle. Lilja ja Huuhka eivät selviäisi kuivin jaloin, jos he vahingoittaisivat minua.

Vakuuttelustani huolimatta sydän hakkasi hallitsemattomasti, kun takaovi avautui ja Pyryn kasvot ilmestyvät rakoon. Hänellä oli päässä sama turkislakki kuin asemalla. Miehen takana näkyi lumen peittämää männikköä. Päivä oli pilvinen, valoa vain niukasti. Kun kääntelin katsettani, erotin kuitenkin auringon heijastuksen sivupeilissä. Sen perusteella auton keula oli tällä hetkellä kohti luodetta.

– Unohdin pyytää rautatieasemalla, Ansa soitti äsken muistuttaakseen. Haluan puhelimesi ja muut mukana olevat tietotekniset laitteesi. Saat ne takaisin Ilvesvaarassa, kun Ansa on tarkistanut ne. Emme halua sinun levittävän paikannustietojasi kenen tahansa havainnoitavaksi.

– Ei käy. Kuinka kuvittelette minun turvaavan hotellia, jonka sijaintia en tiedä? Eihän siinä ole mitään järkeä.

– Noudatan vain Ansan määräystä. Neuvottele hänen kanssaan. Tai nouse kyydistä. Koska sinulla on vielä puhelin, saat soitetuksi taksin. Kemijärveltä löytyy yöpaikkoja.

Lilja ei voinut tietää että minulla oli vain vanhanmallinen kännykkä. Sitä ei kyennyt jäljittämään niin helposti kuin älylaitetta, joka lähetti jatkuvasti signaaleja sinne

**LUMINEN ERÄMAA.
SUPERRIKKAIDEN LOMAKESKUS.
HENKIVARTIJA JOLLA ON
PETOELÄIMEN VAISTOT.
HILJA ILVESKERO ON PALANNUT.**

9 789520 427726

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2772-6